

El balcó del serraller

Text: Joan Bellmunt i Figueres Il·lustració: Sebastià Tamarit i Barrull

Després de viure cruentes i destructives guerres, Lleida volia refer-se, redreçar-se, tirar endavant...

La gent de Lleida, estalviadora i sofrida, treballava de sol a sol. Les corrues de someres i ruquets portant hortalisses i queviures vers la ciutat convertien els camins de l'horta en una mena de serps bellugadisses que donava bo de veure.

Però, mentre això succeïa al defora, dintre de la ciutat prenia embranzida el treball artesà. Els serrallers cada vegada eren més nombrosos i el seu bon fer els donava un prestigi més que ben guanyat. En un anomenat taller de forja hi treballava un jove manyà, ben plantat, i demostrant molta destresa per a l'ofici. Amb poc temps de treballar-hi ja s'havia guanyat el reconeixement dels altres companys de feina, de l'amo, que hi veia un futur bon artesà, i... de la filla de l'amo, que s'havia fixat tant en la seva bona planta com en els dots de bona persona que demostrava amb el treball i amb el tracte amb els altres.

L'Adrià –que així es deia el jove– també s'havia fixat en la boniquesa i la bondat de la filla de l'amo, la Maria. Però la veritat és que no gosava ni aixecar els ulls quan ella passava pel taller

entrant o sortint de casa seva, ja que si bé el cor li saltava acceleradament cada vegada que la veia, d'altra banda era conscient que ell, un humil treballador, no podia fixar-se en la Maria, que era filla de l'amo i, per tant, d'una situació social superior a la seva.

Però com que l'amor veritable no es regeix per normes o estructures, la veritat és que tant en el cor d'ell com en el d'ella, cada vegada que es veien –ni que fos de passada– afloraven nobles sentiments. Uns sentiments que van anar arrelant i creixent, fins al punt que els dos joves enamorats més d'un cop es veien tots dos sols, i buscaven qualsevol excusa per sortir de casa amb la finalitat de poder veure, ni que fos un breu moment, la persona que estimaven.

Va passar el temps i aquell foc ardent els cremava el cor:

- Maria, jo t'estimo!
- I jo també a tu, Adrià.
- No puc viure sense tu, Maria. Casem-nos!
- Jo també penso igual, Adrià.

Amb el consentiment de la seva estimada, un dia el jove Adrià va plantejar al seu amo el sentiment i l'estima que sentia per la seva filla, per la qual cosa li demanava el seu consentiment per a casar-s'hi.

L'amo mirà l'Adrià i li contestà que ell pertanyia a una nissaga de bons serrallers (ja ho havien estat el seu pare i el seu avi) i que aquest ofici havia de continuar endavant a casa seva, per la qual cosa la seva filla només es casaria amb qui demostrés ser un bon serraller. Davant aquesta resposta, l'Adrià començà a fer d'amagat i fora d'hores de treball el que el seu cap havia imaginat per demostrar a l'amo el que era capaç de fer en aquell ofici i per amor a la Maria.

L'Adrià començà a freqüentar una vella casa que tenien els seus pares i a la qual no hi vivia ningú. Els veïns el veien entrar molts dies quan la fosca abraçava la ciutat i, després de sentir misteriosos sorolls dintre de la casa, comprovaven que en sortia ben entrada la nit.

Això es repetia un dia i un altre dia. El jove entrava portant un sac carregat a coll i quan sortia no duia res. Això despertà la intriga d'aquells qui el veien entrar allí. Les parladuries començaren a fer-

se habituals i molts ja sospitaven que l'Adrià amagava, dintre d'aquella casa, el famós bandoler "Carrasclot", i que el que portava al sac eren queviures i per això quan sortia ho feia amb el sac buit. Això va fer que els veïns denunciessin l'Adrià a l'autoritat, amb la seguretat que amagava el famós bandoler.

L'autoritat arribà per entrar a la casa i tots els veïns s'arremolinaren a l'entrada per veure la captura d'en "Carrasclot". La Maria s'assabentà de l'aldarull, com també el seu pare. Van córrer vers aquell indret on van arribar just en el moment que l'autoritat feia obrir la porta a l'Adrià.

Davant de tots els ulls, en lloc d'en "Carrasclot", va aparèixer un magnífic balcó de forja realitzat pel jove Adrià per amor a la Maria. El balcó deixà tothom embadalit de tan meravellós com era. Mai s'havia vist una obra semblant. El pare de la noia manifestà que ni ell no hauria fet mai una obra així. El pare va concedir, allí mateix, l'autorització a la seva filla Maria perquè es casés amb l'Adrià, ja que havia demostrat ser el millor serraller de la ciutat.

La Maria i l'Adrià van poder fer realitat el seu amor gràcies al balcó. Un balcó que, encara avui, es conserva a la ciutat com a testimoni d'una història d'amor que van viure dos joves lleidatans al segle XVIII. És conegut popularment com el "Balcó del Serraller" i està col·locat a la façana del Palau de la Diputació que dona al carrer del Carme.

